

Розстріляне життя

Сидить від горя посивіла мати,
А перед нею з прапором труна.
Все намагається той день згадати,
Коли в дорогу сина провела.

Оті слова: «Ви не журіться, мамо,
Відіб'єм ката, скоро повернусь.
Я не один. Таких, як я, багато.
Ми переможемо, мамо, я клянусь».

Рушник дала, його перехрестила,
Хай сина оберіг в бою хранить.
З надією у Господа просила
Про його захист. Телефон дзвенить.

І голос рідний чула і тремтіла,
Вслухаючись у кожне слово, кожну мить.
В думках так ніжно обіймала сина.
Дай, Боже, любий мій, до зустрічі дожить.

А потім пустка, туга дні за днями,
Чекання звістки з страхом у очах...
Розбите серце молитвами тамувала,
Шукала очі сина в образах.

Немов чекала дива, поглядала,
Коли ж дитя зайде у рідний дім.

І буде мир, і радість довгождана,
Бо мама знов зустрінеється із ним.

Та не зуміла вимолить у Бога,
І не змогла уберегти дитя.
Стоїть сумна труна біля порога,
А в ній його розстріляне життя...

Навколо натовп опустився на коліна,
І прапор на труні, і траурні вінки..
Над сином гірко плаче Україна,
Героя проводжаючи в віки...

Повчання Тараса

Як завжди повчає нас
Мудрий лірик наш Тарас:
Найцінніше - рідний край,
Ти завжди це пам'ятай!

Кожна зібрана зернина-
Це все наша Батьківщина.
Полонини, ріки, гори,
І безсмертні в віках твори.

Треба всім по честі жити
І свій рідний край любити,
Поважати нені слово,
Бо то солов'їна мова.

Колись

Колись, веселі, ми чекали свято...
Колись, щасливі, ми любили дощ...

Тепер на землю нашу лиш снаряди
Летять попри негоду й заметіль.
Цей град, ні, не травневий, а з металу,
Охоплює страхом навколо всіх.

Кривавий сніг засипав нашу землю,
Дощами, мов сльозами, омива.
Лиш сонце, хоч холодне і далеке,
Про мирні дні так злегка нагада.

Колись, дорослі, ми діждемось свята...
Колись, дорослі, ми полюбим дощ...

Моя мрія

Я руки запусчу в колосся,
Неначе наречена у волосся,
Букет волошок пригорну до себе,
Помрію, Україно, лиш про тебе.

Як станеш ти могутня і щаслива,
І буде в тебе доля незрадлива,
Як будуть твої діти в мирі жити
І кожному досягненню радіти.

Навчимось всі здобутки цінувати
І нашу рідну землю шанувати.
Та мови зроду-віку не цуратись,
А за життя своє батькам вклонятись.